

1. poglavlje

Svibanj

Dublin

Ashling Morrison baci brz pogled po studiju, objesi svoju omiljenu kameru Nikon oko vrata, zgrabi ručicu kovčega s kotačićima marke Vuitton i zaklopara prema vratima.

»Je li došlo vrijeme? Odlaziš?« reče Moira, njezina pomoćnica, izvirivši glavom iz tamne komore gdje je razvijala snop fotografija za *Irish Crème*, novi magazin za visoko društvo.

»Odlazim, Bog mi pomogao.« Pokazujući lagano uzbuđenje u očima, Ashling ispali svoj uobičajeni plotun uputa u posljednji čas. »Ne zaboravi, pošalji mi e-mailom one probne snimke njezina gospodstva, smjesta.« Njezino gospodstvo je bio točan nadimak za Tempest O'Leary, ocvalu manekenku čiji su nerazumni zahtjevi bili legendarni. »I ne zaboravi zaključati kako treba. Imaš moje brojeve u slučaju nužde, ostavila sam Rossov broj i broj Carrickrossa, pribodeni su na ploči. Oh, i reci svakomu tko bude pitao da sam natrag na poslu kao i obično u ponedjeljak. Još nisam u takvu položaju da bih mogla odbiti neki posao.«

Moira nestrpljivo mahnu rukom. »Ah, hoćeš li već jednom izići, za ime Božje! Nisam potpuni idiot, znaš. I, Ashling«, doviknu prije nego što će se zatvoriti vrata »zapamti, ti si sretna kučka! Ni ja ne bih odbila vožnju u krtiji Ross Granvillea!«

Ashling se kiselo nasmiješi, puštajući da vrata tresnu iza nje. Drznica! Ali Moira je imala pravo. Ona je sretna, sretnija nego što

se ikada usuđivala pomisliti. To je dokazivao krupni dijamant što je blistao na njezinoj lijevoj ruci, baština obitelji Granville. Pogleda na sat i osjeti uzbuđenje pri pomisli na zaručnika koji se upravo u taj čas probija kroz gusti promet od zračne luke prema Dublinu gdje će se s njom sastati. Od te misli raslo joj je raspoloženje dok je s kovčegom kloperala niz stubište iz studija »U fokusu« smještena na vrhu stare četverokatnice u Ulici Exchequer. Iako je cijenila njezin klasični stil iz doba Đure V., ovaj put bi bila dala krvi iz obraza za modernu udobnost dizala. Nekoliko krakova nejednakih škripavih stepenica sigurno nije bilo idealno, ali položaj u središtu grada nije se mogao ni s čim drugim usporediti, pa se osjećala blaženom što ga je dobila usprkos previsokim najamninama kakve su bile u tom dijelu Dublina.

Prošla je pokraj firme ovlaštenih računovođa na trećem katu, čudačkoga hipnoterapeuta na drugom i napokon sišla u prizemlje koje je bilo iznajmljeno nekom poznatom trgovcu čokoladom. Ali danas nije bilo vremena da se zaustavi i slini nad pralinama s kavom ili likerima od jagoda, pa je produžila polutrkom, vukući kovčeg za sobom, skrenuvši desno na sjecištu Ulice Exchequer i Ulice Grafton i nastavivši raskošnom pješačkom zonom prema Parku St. Stephen. Dogovorila se s Rossom da će se s njim sastati na daljem kraju gdje se mogao nadati da će naći mjesta za parkiranje. Odlučno se probijala kroz gomilu kupaca i turista što su vrvjeli glasovitom starom ulicom s bogatstvom butika, knjižara i trgovina, pokraj Bewleyja, kafića svjetske slave iz kojega su dopirale najzavodljivije arome. Kad joj je vrijeme dopuštalo, ništa joj nije bilo draže od dangubljenja, dok joj je fotografsko oko neprekidno procjenjivalo plimu naroda što je protjecala mimo nje, čudeći se demografskim promjenama koje su se zbile posljednjih nekoliko godina. Danas su se strana lica i glasovi jednako isticali kao irski. Poljaci, Rumunji, Somalci, Kinezi, svi u potrazi za Obećanom zemljom – ironičan obrat onih dana kada su Irci spremali torbe i otplovljavali u tuđa podneblja.

Ne pristajući na maštanje, Ashling se i dalje gurala, vješto izbjegavajući sudare, zaustavivši se tek kad ju je na to prisilio pješački prijelaz sučelice Parku St. Stephen. Nije zapravo kasnila, ali Ross nije

bio poznat po strpljivosti i ona ga je zamišljala kako nestrpljivo lupka prstima po upravljaču svoga srebrnastog Aston Martina.

Kad su se promijenila svjetla na semaforu, pohitala je prijeko, prošla ispod Luka Fusiliers na ulazu u park, nastavila pokraj bazena s patkama gdje se odigravao prilično šarmantan prizor: majka i dijete hranili su patke. U normalnim okolnostima ona bi posegnula za kamerom, ali sada je pojačala korak da bi napokon, otpuhujući i likujući, izbila na dalji kraj parka.

Zastavši da dođe do daha, pogledala je s uzbuđenjem oko sebe i gle, protupravno parkiran na prometnoj traci i spreman šarmirati snažnu prometnu službenicu, stajao je Ross. Divan, seksi Ross Granville.

Ostavivši kovčeg, pojurila je k njemu i smijući se stegnula ga rukama oko vrata.

»Hej, pazi malo!« Zateturao je za šalu pod njezinom težinom i namignuo prometnoj službenici. »To je divota koja prati odlazak na put: jamči ti oduševljen doček kad se vratiš. Moram češće puto-vati!«

»Nemoj to ni spominjati!« Hineći ljutnju, Ashling se pokušala otrgnuti, ali on ju je čvrsto stegnuo oko pasa, časteći je svom snagom svoga najširega osmijeha. Ona se nasmiješi i nasloni na nj. »Tako sam odahnula kad si jutros telefonirao iz zračne luke. Brinula sam se da bi nešto moglo iskrsnuti i zadržati te u Tajlandu pa bih se na kraju sama drndala oko Carrickrossa. Oh, dragi, toliko si mi nedostajao!«

»Više si ti meni«, spusti se Rossov prigušen glas na njezino tjeme.

Ona se opet nagnu natrag. »Doista?«

»Hej, pa što ti misliš?« On se napući kao nestašan dječak. »Ne mogu ti reći koliko je dosadno kad sam sâm u velikom svijetu!«

»Oh da, Hua Hin je takvo usrano mjesto.« Glas joj je bio šaljiv ali malko zajedljiv. »Sve ono divno sunce, more i senzualne tamne djevojke! Kokteli na plaži, slikoviti zalasci sunca i ponoćno kupanje! Prava pokora, mogu zamisliti!« Uporno je pokušavala ne

biti ljubomorna na Rossovu blistavu karijeru pilota kompanije Thai-Orient, ali, zaboga, ne bi bila ljudsko stvorenje kad ne bi katkada bila kivna na putovanja koja su ga znala tjednima držati daleko od nje.

S vragolastim smiješkom Ross podiže njezin kovčeg i spremi ga u prtljažnik kola. »Dodi, ljubavi mog života! Idemo na predstavu koja se zove putovanje. Nadam se da ću stići na autocestu prije nego što počne najgušći promet. Tako bismo trebali biti u Kerryju mnogo prije nego što baka pusti pse.«

Ne osvrćući se nimalo na vozače koji su ga strijeljali pogledima dok su mijenjali traku da bi zaobišli Aston Martin, opterčao je oko kola i otvorio joj suvozačeva vrata.

»Večera će biti točno u osam!« Savršeno je oponašao bakin izgovor koji je zvonio poput razbijena stakla, malko nazalan, plemićki. »Formalna odjeća! Nema prdenja, podrigivanja ili hopa-cupa u sjeniku!«

»Ross, nemoj!« Ashling se smijuckala zbog takva nepoštivanja. Zadržavši nešto od britanske vladavine nad Indijom, Honoria Granville ju je doista uspjela uplašiti, usprkos činjenici da je zarukama dala puni svoj pristanak.

Dok se Ross smještao kraj nje, spustila je posjedničku ruku na njegovo bedro, osjećajući kako se grče mišići dok je prebacivao auto u brzinu i škripio preko dviju prometnih crta, pokazujući kroz prozor srednji prst kao pozdrav bijesnim vozačima. Ashling se čvrsto pridržala i spremila za drmusanu vožnju. Ali takav je bio Ross: sam svoj zakon. Poput svih Granvilleovih, pomisli Ashling, i dalje čudeći se kako se njezin život promijenio u nekoliko kratkih mjeseci, i sve to zahvaljujući potpuno neočekivanoj narudžbi Honorije Granville da napravi nekoliko formalnih obiteljskih portreta na njihovu veličanstvenom imanju u Kerryju. Uistinu, događaji su je prenerazili. Iako su je u posljednje vrijeme smatrali irskim odgovorom na njezinu sveltenu junakinju, američku fotografkinju Annie Leibovitz, jer je postajala »ime« u nemilosrdnom svijetu fotografa visokoga društva, ona je mislila da je njezina metoda malko avangardna za takvu staru plemićku obitelj. Ali, ju-hu! Kakvim se to iskustvom pokazalo, kakva obitelj!

Ne odbijajući nikada izazov, Ashling je nadmašila samu sebe i rezultat je bio zbirka dojmljivih i stilskih portreta. Portreti blizanaca, Indiga i Sapphire, bili su posebno izvanredni. Ali i osobe su bile prilično izvanredne na svoj način: dva krasna bića, gotovo jezivo savršeni, oboje plavi, plavih očiju, andeoski, ali s tragom nečega što je širilo nemir iza njihovih osmijeha.

Dva važna člana obitelji bila su odsutna na dan snimanja. Carrick Granville, Rossov stariji brat, bio je u Japanu poslovno, a njegov stric Jaspas, prema svim izvješćima osebujan karakter, živio je u Keniji. Ashling je pomislila kako je čudno što je Honoria ugovorila fotografiranje u njihovoj odsutnosti. To ju je i razočaralo. Posebno se željela upoznati s Carrickom, kojega su jako hvalili u tisku zbog njegove inovativne arhitekture i »debelih« preporuka. Ali čovjek nije morao biti genij da bi shvatio kako Honoria Granville ide svojim putem i možda se Ashling nije trebala previše iznenaditi kad je vidjela da je Rajesh, indijski sluga, u odsutnosti dvaju ključnih članova obitelji uključen u obiteljsku fotografiju.

Što se tiče Rossa, naravno, njega je smjesta zapazila. Jedan pogled u one duboko usađene tirkizne oči i već se praktički našla u donjem rublju. I bio je tako ljubazan i pažljiv, brinući se da ima dovoljno kave i sendviča, da bi održavala snagu, kako je rekao. Kad ju je druge večeri pozvao na večeru u sjajan riblji restoran – prve je večeri večerala *en famille* – nije čak ni glumila nećkanje. Tako je bila očarana da je mogla jesti pilovinu koliko je malo obraćala pozornost na hranu. I kad je on, za vrijeme kave, sramežljivo priznao da ga zanima fotografija i upitao je bi li htjela baciti pogled na njegovu zbirku, pristala je bez oklijevanja, iako ju je obično očekivanje da gleda tuđe prazničke snimke tjeralo da pobjegne u planine. Snimke su bile dobre, nisu bile briljantne ali sigurno bolje od prosjeka, prizori s kopna i mora s uhvaćenom egzotičnom ljepotom Hua Hina gdje mu je bila baza. Bilo je također slika iz lokala, i ona je nehotice zapazila da se neka čarobna mlada žena s kosom do pasa i smionih nasmijanih očiju pojavljuje nekoliko puta. Možda njegova cura? Iznenadila se osjetivši napadaj ljubomore.

Ali nije se morala brinuti. Kad je došlo vrijeme njezina povratka u Dublin, Ross je jasno pokazao da se njegovo zanimanje ne

tiče samo fotografije nego jednog posebnog fotografa, nje, i ona se našla u vrtlogu romanse koja će joj promijeniti život. Dva mjeseca poslije bili su zaručeni, i na njezino veliko iznenađenje stroga im je Honoria bez oklijevanja dala blagoslov.

Sada su se nalazili na putu prema mjestu gdje je sve počelo da bi raspravljali o pripremama za Ivanjski ples na kojem je Honoria kanila formalno objaviti zaruke.

»Za svaku misao jedan cent!« Ross podiže načas ruku s mjenjača i lagano joj stisnu prste.

»Upravo sam razmišljala o skorom Ivanjskom plesu i planovima tvoje bake.« Ashling dopusti sebi malu, dobroćudnu grimasu. »Razgovarale smo nekoliko puta telefonom i može se reći da je dogovor s tobom i sa mnom samo nekakva formalnost.«

Sunce se već počinjalo spuštati, zrake su mu padale koso na vjetrobbran, pa Ross izvuče Ray-Banice iz džepa i stavi ih na oči. »Oh draga, ona sama preuzima cijelu predstavu, je li tako? Bojim se da stare navike teško odumiru.«

»To slobodno možeš reći! Čini se da je pokrila svaku stvar, od fontane sa šampanjcem do fontane sa čokoladom; ova posljednja je došla na Sapphirein poticaj, čini mi se. Ali ne bih željela zvučati kao da jadikujem jer, istini za volju, mislim da je odlučila da se događaj sviđi mladeži.« Oko toga izraza Ashling načini udicu od prstiju.

Ross se nasmija od nevjerice. »No, neka me vrag nosi, ali čokoladna fontana! Sada sam sve čuo. Možeš vjerovati da je rođaka Sapphire došla s takvom idejom zečjega mozga. Ipak, što Sapph želi to Sapph dobije. Baka joj oduvijek pokušava nadoknaditi zbog ovoga ili onoga. Nikada nisam točno znao zbog čega.« Ross pokaza na pretinac. »Mislim da mi treba cigareta. Hoćeš li se udostojati?«

Iako nije odobravala pušenje, Ashling je morala priznati da je uživala promatrati Ross kako puši. Bilo je to nadasve seksi, prizivalo je slike Bogieja i Bacallove. Otvorila je pretinac i izvukla kožom presvučenu tabakeru na kojoj su bili ugravirani njegovi inicijali skupa sa znakom zračne kompanije. Kraj nje je ležao pozlaćeni Dunhill upaljač. Ross je imao skup ukus, ali napokon pripada obitelji Granville.

Ashling upali cigaretu, povuče pokusni dim, i kad je bila sigurna da gori pružila ju je njemu, prikovavši oči za njegovo snažno zapešće s tragovima blijedožutih dlačica. I novi sat? Porsche, reklo bi se na prvi pogled. Nedavno ih je fotografirala za neki glamurozni časopis i znala je da ga je taj izvorni artikl stajao barem četiri tisuće.

On gladno uvuče dim, ispuštajući ga trenutak poslije u plavičastom oblačiću. »Mana!« Pritisnuvši dugme na konzoli između njih, spusti vozačevo staklo omogućujući da se razide dim.

Slatki trnci budućeg uživanja prostrušaše niz Ashlinginu kralježnicu. Jedva je mogla dočekati da padne noć i da se njegovo tijelo čvrsto kao kamen pripije uz njezino. Sva sretna pomislila je na oskudno rublje marke Agent Provocateur koje se ugnijezdilo u njezinu kovčegu.

»Jesi li onda rekla novost svojoj majci?«

»Što?« Pitanje ju je trgnulo iz sanjarenja i trnci što su joj klizili niz kralježnicu ovaj put su bili više drhtanje nego fantazija. »Ovaj... još ne. Još je u Sjedinjenim Državama. Bilo bi mi draže da joj to osobno kažem. To je pošteno.«

»Ne stidiš se zbog mene, nadam se?« U njegovu glasu čuo se prizvuk peckanja.

»Kao da se stidim! To je samo, to je samo, no... majka nije kao druge žene. S njom treba pažljivo postupati.«

Ross je čuo za Coppeliju Morrison. Morao si proživjeti pod kamenom popriličan broj posljednjih godina da ne bi čuo. Njezine su fotografije neprekidno punile novine uz detalje pothvata i posljednjih osvajanja u nizu, a sve se kupalo u bogatstvu i često izgledalo kao da je na rubu zakonitosti. Iznenadio se kad se njegova baka nije usprotivila njegovoj vezi s Ashling. Za Honoriju je Coppelia Morrison bila najgora vrsta žene, vulgarna, skorojevička, hodajuća hrana za tabloide. Na pamet mu pade jedna od njezinih izreka: *Tko liježe sa psom ustaje s buhama*. Da, vrlo je čudno što je Honoria ostala neuobičajeno nijema u tom pogledu. Morala je znati što je Ashling Coppeliji još prije nego što ju je unajmila za fotografiranje.

»Svejedno«, reče Ashling poprimivši izraz kao Scarlett O'Hara: *Ne želim o tome sada razmišljati. O tome ću razmišljati sutra.*

»U redu. Umjesto toga malo glazbe. Snow Patrol?«

»Savršeno!« Ashling se ugnijezdi u raskošnoj koži i trenutak poslije toga oboje je pjevušilo *Chasing Cars*.

Ashling se probudila kad su kola oštro skrenula desno i počela se uspinjati pokrajnjom cestom što je vijugala ispod goleme nadsvođene katedrale arišovih stabala.

»Gotovo smo stigli.« Ross joj lagano dodirnu bedro dok je ona treptala očima vraćajući svijest i zurila u grimizni suton.

Ashling se nehotice stresla. Bili su u blizini Carrickrossa i ona će ovaj put onamo ući gotovo kao član obitelji.

Ross primijeti taj pokret. »Hladno?« upita i poče namještati regulator temperature na komandnoj ploči.

»Malko«, slaga Ashling, ne želeći mu reći koliko je uplašena; kao jedino dijete u roditelja bila je nervozna zbog toga što će postati dijelom tako velike obitelji, brinula se kako će je svi ostali prihvatiti, kako će se uklopiti i naći svoj vlastiti kutak. Nešto od njezinih misli samo se od sebe prenijelo njemu, jer je pružio ruku i stisnuo joj prste da je ohrabri. Ona se smjesta opustila, krišom proučavajući snažne crte njegova lica. Tu je s Rossom, Rossom Granvilleom, čovjekom iz njezinih snova, koji će joj uskoro postati mužem. Sve će biti u redu.

»Telefonirao sam im prije da znaju da smo blizu«, reče Ross. »Govorio sam s Noreen, to je kuharica, sjećaš li se nje?«

»Svakako.« Noreen joj se svidjela, i ona i njezina kuhinja, tijekom posljednjeg posjeta, koliko god je bio kratak.

Dok su kola klizila spuštajući se niz posljednji brijeg, našli su se kraj starih kamenih zidova koji su okruživali prostrano imanje Carrickross. U tami koja se zgušnjavala željezna je kapija iskrsnula u monolitnom sjaju i razina Ashlingine tjeskobe još jednom se povisila. Nije ju smirila iznenadna grmljavina sve bližih kopita. Časak potom farovi su osvjetlili lik Seána McCarthyja koji je jahao veličanstvena arapskog ždrijepca. Seán je bio konjušar u Carrickrossu, isto tako priučeni lugar, povremeni šofer, čovjek za sve najneobičnije poslove na imanju.

Skočivši na tlo, brzo je privezao konja za obližnji stup, zatim širom otvorio kapiju bučno škripeći po šljunku. Pozdravivši ih oboje naklonom, pristupio je i nagnuo se na prozor koji je Ross otvorio.

»Vraški dobra jurilica, Ross! Koga si oderao?«

Ross se nasmijao, nimalo ga nije zbunila familijarnost. Njih se dvojica poznaju od djetinjstva. »Volio bi znati, ha, staro momče!« Pokaza rukom na konja koji je blago ispuhivao dah kroz nozdrve i nestrpljivo lupkao kopitima po zemlji. »Kako je Šeik? Moram reći, izgleda da je u dobroj kondiciji!«

»Bogami, strašan je«, dodade Seán. »S njim nema problema. Carrick zna procijeniti konja.«

»Bolje nego ja, u svakom slučaju«, složi se Ross, pokajnički podsjećajući na svoju dobro poznatu strast za kockanjem.

Seán se kiselu nasmiješi, preletjevši drskim pogledom preko Ashling. »Oh, nisam baš siguran, gospođica Ashling je sjajna žrebica. Iako ne mogu shvatiti zašto ti ne da nogu.«

Praveći se da je ljut, Ross dodade gas. »Hoćeš li se maknuti, Seán, bezobrazniče jedan. Odlazi i nešto radi, za razliku!« Ubacivši u brzinu, pojuri vijugavim putem između niza stabala, ostavivši Seána da smijući se zaključa kapiju tijekom noći.

Izašavši na čistinu nakon posljednjeg biljnog pokrova, ispod gustih krošanja škotskih borova, Ashling zadržava dah ugledavši Carrickross u punom sjaju. U mraku, s vješto namještenim reflektorima koji su razlijevali svjetlo preko pročelja s mnogo tornjeva i visokih dimnjaka, kuća se doista doimala kao da je iz bajke.

Ross se zaustavi da joj omogući upijanje vidika.

»No, Ash, je li onako dobra kako si je upamtila?« upita je s prizvukom ponosa u glasu.

»Čudesno!« Ashling je bila zapanjena. Nije upamtila da je kuća tako... veličanstvena. Uostalom, kad je prvi i jedini put bila tu došla je poslovno i premda joj se divila kao što se čovjek divi lijepu hotelu ili državnoj zgradi, uglavnom se usredotočivala na poze, kutove i svjetlomjere, te najviše na ljude. Sada ju je promatrala na posve različit način. Sada je sve bilo osobno. Polako su njezine oči kružile

pročeljem od blijedog vapnenca iz lokalnog kamenoloma koje su povećavali i mijenjali naraštaji Granvilleovih tijekom stotina godina. Pri dnevnoj svjetlosti, znala je, iskusno bi oko moglo vidjeti spojeve, rječitu promjenu boje gdje je najprije dodano zapadno krilo i poslije, u posve drugom stoljeću, istočno, taj par se pružao naprijed od glavne zgrade kao ruke, spremne zagrliti.

Ross ponovno upali motor i kliznu prilaznim putem, zaustavivši se u podnožju stubišnog krila koje je vodilo do glavnog ulaza. Ashling pogleda oko sebe, sjećajući se svega. Put je kružio oko ovalnog travnjaka koji je pametnim razmještajem živice u kutijama oblikovan tako da je tvorio minijaturni labirint. Sunčani sat, bakar pozelenio od starosti, ležao je točno u sredini na granitnom postolju s grbom Granvilleovih. Svjetlo limunove boje dopiralo je u romboidalnim plohama iza mnogih prozora sa stupićima. Mramorno stubište koje je vodilo do ulaza obrubljuje su s objiju strana rezbarene balustrade, koje su na vrhovima glavnih stupova nosile velike ukrasne vaze iz kojih se slijevalo obilje bršljana i lobelije u ružičastoj i modroj boji.

Odjednom se velika vrata širom otvoriše i neki lik dokaska niz stubište: Noreen McCarthy, kuharica i domaćica, Seánova majka.

»Bože Svemogućí, jedno stvorenje, sigurno si iscrpljena! Pusti prtljagu, naredit ću da ti to netko uzme i donese gore.«

Uhvativši Ashling ispod ruke, Noreen joj je pomogla da izađe iz kola i pogurala je uz stubište, ostavljajući Rossa da se brine sam o sebi. Zatim je preko ramena bacila pogled pun zgražanja na Aston Martin.

»Ta športska kola su jako dobra, u redu, ako mene pitaš, ali ako želiš komfor, na krivo stablo laješ. Dođi sad unutra da se malo osvježiš u ženskoj kupaonici na kraju hodnika prije nego što vidiš gospodaricu. Ona vas čeka u Maloj Indiji.«

»U Maloj Indiji?« Ashling nije bila sigurna da je dobro čula.

Noreen se nasmija. »Da, da, u Maloj Indiji. Tako mi zovemo glavnu dnevnu sobu zbog toga što je pretrpana svim poganskim stvarima koje je gospodarica pokupila na putovanjima. Mala dnevna soba

u istočnom krilu je Mala Kina; zar je nisi vidjela kad si zadnji put bila ovdje?» Nastavila je brbljati ne čekajući odgovor dok je uvodila Ashling u predvorje. »Sve samo kinesko lakirano pokućstvo, svileni tepisi i veliki ružni zmajski ukrasi za koje vam ja, osobno, ne bih rekla ni hvala. Ali opet, što znaš? Onda, tu je Mala Afrika, tj. gdje Jaspar stanuje na prigodnim izletima iz Kenije doma. Zbog stvari divljeg izgleda koje su ondje imala bi noćne more. Velike ružne maske i koplja i slično. Čak i dvije-tri smanjene glave.« Noreen je prostrijeli vragolastim pogledom. »A pogodi kako nazivamo blizanački stan? Mala Ludnica!« Okrenula se i od srca nasmijala. »Tvoj je Ross to izmislio. Je li tako, milo moje?»

Ross se nasmiješio kad ih je sustigao i spustio poljubac na njezin obraz. »Nadam se da mojoj lijepoj zaručnici ne puniš uši pričama strave i užasa, Noreen?»

Noreen se nasmija. »Samo joj dajem raspored zemalja, to je sve.«

»Spremna izazvati zmaja, draga?» Ross povede Ashling prema dnevnoj sobi.

»Bolje je da to obavimo.«

Noreen oštro pljesnu rukama. »Za ime Božje, hoćeš li jednoj djevojci dati priliku da se osvježi, Ross?» i pokaza očima na Ashling. »Muškarci! Nemaju pojma!«

Ashling se nasmija. »Možete to i ponoviti! Naročito Ross.« Domahnu mu rukom po zraku. »Ti samo pođi. Ne ću dugo.«

»Dobro, na tvoju vlastitu odgovornost. Baka bi me do tada mogla pretvoriti u šaku pepela!« Ross napravi podrugljivu grimasu i krenu, koračajući kao da ide na vješala.

Ne sažalijevajući ga, Ashling mu otpuhne poljubac. »U to sumnjam. U svakom slučaju, zar zmajevi nisu izumrlj?»

»Ovaj nije. Ovaj je jako živ i pun vatre.«

Honorina je diskretno stajala kraj prozora kad se Rossov auto zaustavio pred kućom. Usne su joj lagano zadrhtale, zatim se zadovoljno

stisnule. Kakva sreća što se pokazalo da je Ashling tako ugodna vidjeti a Ross tako podatan! Njezin unuk, koliko god ga voljela, bio je nekako plitak, čavka koju privlače svijetle blistave stvari i neumoran u nastojanju da ih prisvoji.

»Rajesh, ja sam lutkarica«, objavi Honoria svečano, okrećući se od prozora i spuštajući se pomalo ukočeno u svoj najdraži naslonjač. »Konci možda nisu uvijek vidljivi, ali oni su svejedno tu i sada je postavljen zastor da se podigne za najveću predstavu od svih.«

»Doista, *rani*.« Rajesh se nakloni iz pasa i pruži joj čašu rubinskoga porta, a plohe kristala uloviše svjetlo i raširiše se duž zidova kao razbijeni dijamanti.

»Lijepa je Ashling, zar ne? Inteligentna i principijelna, ona vrsta djevojke kakvu bi svaka baka poželjela za svoga unuka.« Drhtaj joj prostruji kroz ruku. Čaša se opasno zanjihla. »Sve to i k tomu kći moga najvećeg neprijatelja. Ne dopusti mi da budem slaba, Rajesh. Uvijek me podsjećaj na to. Bez milosti.«

»Bez milosti«, ponovi Rajesh tiho. »Držite neprijatelja blizu, a neprijateljevu kći još bliže.«

Honoria se nasmiješi. »Točno tako. Uvijek si me tako dobro razumio.« Nasloni se, otpi gutljaj i pričekaj kucanje na vratima koje će najaviti nazočnost njezina unuka i njegove zaručnice.

Nije morala dugo čekati. Ross je provalio kroz vrata i, spustivši se na koljena kraj njezina naslonjača, uzeo objema rukama njezinu ruku i poljubio je. Bio je to tipičan Rossovo ulazak naglavce, ali Honoria ga je prihvatila.

»Bako, kako je lijepo što te vidim!«

»Ludi dječaće!« Pokaza mu kretnjom da ustane i pogleda preko ramena. »A gdje je ljupka Ashling?«

»Samo je pošla da se malo osvježi. Ne će dugo.«

»Tako zamoran put«, reče Honoria sućutno. »Čovjek može shvatiti zašto Carrick ima helikopter.«

Svako spominjanje Carrickova bogatstva, toliko većega nego što je njegovo, uvijek je izazivalo Rossovu svadljivu stranu. »Došli smo samo iz Dublina. Tek četiri sata vožnje. Ionako Ashling nije

nikakvo mekušno zanovijetalo. Možda izgleda krhko, ali čvrsta je kao stara cipela, zbilja. Jednako čvrsta kao ti kad si plovila uz Ganges ili penjala se na Himalaju ili predvodila Juriš posljednje brigade u mladosti!«

»Predvodila Juriš posljednje brigade! Kakva besmislica! Zar misliš da imam dvjesto godina? Osim toga, to je bilo na Krimu, neznalice!« Honoria glasno otpuhnu i usta joj se napučiše, ali Ross je mogao vidjeti da joj je ugodna njegova lukava laska. »Ah, evo nam krasne Ashling, upravo na vrijeme da me spasi od daljnjih besmislica!« Honoria se nasmiješi i milostivo pruži ruku dok se Ashling približavala. »Dobro došla opet u Carrickross, draga. Molim te, oprosti mi što ne ustajem. Stare kosti, što ćemo.«

»Oh, nije previše bolno, nadam se?« Ashling prihvati pruženu ruku i upita se bi li trebala poljubiti Honoriju. Dok je oklijevala, Honoria riješi problem povukavši je dolje da sjedne kraj nje u naslonjač.

»Vina za djecu, molim, Rajesh! Usprkos tvom prosvjedovanju, Ross, ja sam sigurna da barem Ashling mora biti umorna od duge vožnje.« Pa prodornim pogledom preleti preko nje od glave do pete. »No, dijete, kako ljupko izgledaš večeras! Ross, vjerujem da znaš koliko si sretan!«

Ashling se nasmiješila od zadovoljstva što je izabrala svoj omiljeni kašmirski *sweater dress* do koljena firme Orla Kiely. U njemu se uvijek osjećala samopouzdana i glamurozno, a nježna boja lavande doista je pristajala uz njezin ten. Dodala je privjesak s dragim kamenjem od Christiana Lacroixa uz odgovarajuće naušnice. Bio je to bez sumnje *statusni* komad nakita, ali koja je večer mogla biti bolja za potvrdu statusa? Cipele su joj bile od Louboutina, s petama koje nisu sredstvo za ubijanje, ali su ipak dovoljno visoke da pokažu njezine vitke noge u najboljem izdanju. Kosu je skupila u mekanu punđu, a šminka joj je bila lagana. Kao što je njezina pomajka Coppelia znala reći, mladost je jedini pravi ukras koji je potreban djevojci. Zadovoljna svojim izgledom, Ashling je ipak uzela u obzir Noreenino mišljenje kad je izašla iz kupaonice.

»Izgledaš li dobro?« Noreen ju je s nevjericom odmjerila od glave do pete. »Što time hoćeš reći? Izgledaš fantastično, kao jedna

od onih velikih filmskih zvijezda iz Hollywooda. Ne znam samo trebam li se pokloniti ili zatražiti autogram.«

Sad se Ashling smiješila dok joj je Rajesh pružao čašu s vinom, uprijevši neobično pozorne oči u njezino lice. Zbog iznenadna treperenja živaca čaša joj se lagano potresla u ruci. Otpila je gutljaj, osjećajući se malako bolje dok joj je tekućina zagrijavala tijelo.

Ross, naravno, nije imao takvih nepravilika. Oslonivši se na Honorijin naslonjač, nastavio je šarmirati baku i dosađivati joj na način koji mu je bio prirodan kao disanje.

»Onda, bako, čujem da se pod starost zabavljaš dovodeći u red sav taj posao oko zaruka?«

Ashling podiže glavu, ne znajući je li joj po volji da se o njihovim zarukama govori takvim nehajnim riječima, ali Honoria se nije nimalo uznemirila.

»Zaruke zahtijevaju mnogo priprema, mladiću«, ukorila ga je blago. »Stvari se moraju obaviti dolično i netko mora nadzirati da se tako obave. Ljudi očekuju da Granvilleovi budu uzor u tim stvarima i ne smijemo tu stranu iznevjeriti.«

Ashling se trznu, sjetivši se pomajke koja je uzimala u obzir samo svoju stranu. Zamišljala je prizor kad se te dvije snažne žene prvi put nađu licem u lice. Boj Titana? Trzaj se pretvarao u pravu drhtavicu, ali starica je na sreću dala znak Rajeshu da joj donese nešto s njezina pisaaćeg stola s drugoga kraja prostorije pa ništa nije primijetila.

»Hvala ti, Rajesh.« Uzela je od njega tanku pergamentnu omotnicu i izvukla bogato ukrašenu formalnu pozivnicu kojom je zamahnula njima ispred nosa. »Pozivnice, dragi moji! Znam da ne ćete zamjeriti što sam bila slobodna da ih dadem tiskati, znajući koliko si ti zaposlen, Ross, leteći oko svijeta, i ti, Ashling, slijedeći svoju nesumnjivo uspješnu karijeru. Međutim, to može zasmetati nekim važnim stvarima.« Posljednju je rečenicu izgovorila bacivši strog pogled na Ashling. Honoria lupnu po pozivnicama na dlanu. »U svakom slučaju, bit će vam drago čuti da su se one, kako mi kažemo, razletjele po cijelom svijetu. Toliko je važno poslati obavijest na vrijeme, posebno onima koji su se sklonili u inozemstvo.«

Ross uze jednu pozivnicu, pročita je na brzinu, zatim je pruži zaručnici. »Oh, bako, kako je to ljupko i ljubazno od tebe«, reče oporo. »Ali mislim da bismo Ashling i ja radije...«

Honorina ruka rasiječe zrak. »Koješta! Te je stvari bolje pre-pustiti iskusnim rukama. U svakom slučaju, doista sam i tebi, Ross, poslala primjerak u Tajland, a dobila ga je i Ashling, ali nijedno od vas nije odgovorilo pa sam vašu šutnju shvatila kao odobravanje. Ispričavam se ako mislite da sam uzela previše slobode.« Oči su joj iznenada bljesnule i ruka lagano zadrhtala od očevodne nelagode.

Ashling hitro pohita da je razuvjeri. »Oh, ne, u redu je. Uistinu! To nam je uštedjelo trud, a nimalo me ne iznenađuje pošta. Moja se pisma cijelo vrijeme gube. Molim vas, nemojte se uzrujavati. Oboje smo vrlo zahvalni, zar ne Ross? Ross?« Ona ga pogleda kad nije odgovorio, samo je sjedio nenadano blijed s laganim tragom mučnine.

Zatim se lagano trznuo i odjednom pribrao. »Što? Oh, da. Da, naravno, zahvalni smo, bako. Samo želim...«

Honorina ga je kameno gledala. »Što, Ross? Što želiš?«

Njegov se pogled nije sreo s njezinim i Ashling je bila svjesna neke čudne ponornice koja je tekla između njih dvoje.

»Oh, ništa. Baš ništa.« Ross se neuvjerljivo nasmiješi.

»Drago mi je što to čujem!« Honorina se okrenu prema Ashling. »Naravno, nisam zaboravila tvoju pomajku, Ashling, i sigurna sam da će ti biti drago što je i njoj poslana pozivnica na njezin apartman u hotelu Hilton u New Yorku.«

Sada je Ashling problijedjela i pokazala trag lagane mučnine, dok su joj oči Morseovim znakovima slale Rossu poruku nelagode. A Honorina, pošto je zadala taj *coup de grâce*, ustade ukočeno iz naslonjača.

»Sada, ako mi dopuštate vas dvoje mladih, ja ću vas ostaviti da večerate sami. Već je kasno i vidim da sam umornija nego što sam očekivala da ću biti. Starost je, na žalost, uvijek čovjekova gospodarića. Međutim, Noreen će se za vas sjajno pobrinuti. Mislim da vas čeka pastrva, ulovljena u našoj rijeci.«

Krajnje zapanjena, Ashling je promatrala kako starica izlazi iz sobe, naslanjajući se teško na veprovu glavu svoga štapa, dok ju je Rajesh pratio. Brzo je spustila čašu na stol, ali čaša je pala na pod i razbila se na komadiće.

»Isuse Bože! K vragu sve, Ross! Moja pomajka! Rekli su joj za moju pomajku. Isuse, ona će eksplodirati! To sam joj sama htjela reći.« Spustila se na koljena i počela skupljati staklo, ne obazirući se kad joj je oštra krhotina porezala palac. »Oh, znam da si se naljutio što nam je ukrala glavno oružje, ali barem nitko ne će tražiti tvoju krv. Ali moja pomajka nikad ne će razumjeti. Ni za čitavu vječnost.« Njezin glas zadobi prizvuk hysterije. »Dobro me pogledaj i zapamti kakva sam sada, Ross, jer od trenutka kad Coppelia Morrison dobije tu pozivnicu, ja sam službeno mrtva žena koja još hoda.«

Honorija je sjedila za toaletnim stolom mozgajući o uspjehu te večeri. Smijuckala se dok je prizivala izraz na unukovu licu kad se borio da svlada paniku. Njezino lice otvrdnu. Ništa i nitko ne smije poremetiti njezin plan, pa ako njegov uspjeh ovisi o malo manipulacija ovdje ili malo zaobilazjenja istine ondje, neka tako bude. Što se tiče Ashling, Honorija joj uopće nije poslala pozivnicu. Nije mogla riskirati da djevojka telefonira Rossu što misli, pa ga tako nesvjesno uzbuni i dovede u položaj da ostane u Tajlandu i ondje dočeka pozivnicu. To nije bilo Honoriji na umu. Nipošto.

Ashling je zurila u svoju sliku na zrcalu u kupaonici Rossova apartmana, iako su joj dali raskošne sobe sučelice njegovim, jer je Honorija bez sumnje pripadala generaciji koja se voljela pretvarati da pristojne djevojke to ne čine. Ili je možda doista bila toliko naivna. Podignula je nervozne prste da izravna boru na čelu i opusti napetost oko usana. Ross ju je čekao u spavaćoj sobi, u raskošnom krevetu s četiri stupa, ali sva prijašnja uгода iščekivanja sad se raspršila i mogla je razmišljati samo o onoj smrtonosnoj pozivnici koja leti prema New Yorku kao mala tempirana bomba. Očevidno još nije stigla. Ona bi čula eksploziju da je dosegla cilj.

Pretrpjela je dubok šok i sad je strašna mješavina nervozne napetosti, srdžbe i čiste panike strujala kroz njezine žile. Zašto joj je za ime Božje promaknulo da joj prije spomene svoju pomajku? Bilo je razloga, naravno, dobri racionalni tipovi vole reći licem u lice, radije nego preko telefona, ali svi razlozi na svijetu bili su poput perja kad se odvagnu naprama katastrofi koja prijete. Osim toga, pravi je razlog bio instinktivan, osjećala je da će njezina pomajka sigurno zasuti prijekorima taj divni romantični vrtlog, te zaruke iz bajke. Ali zašto bi je to toliko plašilo? Je li osjećala da je njezina otkrivena sreća tako krhka te bi je jedan prijeki Coppelijin pogled mogao uništiti?

Ashling odlučno odmahnu glavom da rastjera te misli. Uze četku i poče snažno češljati crnu kosu. Zašto se uvijek mora osjećati tako nesigurnom? Počela je razmišljati o svom životu kao o slagalici gdje mnogi komadi nedostaju ili se sasvim ne uklapaju. Okrugle figurice i četvrtaste rupice. Bila je svjesna toga još u ranom djetinjstvu kad ju je majčina nepristupačnost neodređeno zbunjivala. Na koncu je shvatila da je riječ »pomajka« onaj komad koji upotpunjava slagaljku.

Ujutro na njezin trinaesti rođendan čekao ju je još jedan komad slagaljke, skupa sa zlatnom narukvicom od Tiffanyja i originalnom crno-bijelom studijom od Annie Leibovitz. Bio je priložen i previše velikodušan ček koji joj je, kako je upamtila, lebdio bez oslonca iznad srebrenih tanjura, dok su je očeve zabrinute oči gledale iz pozadine. Često se pitala što je mogao biti taj ček? Utješna nagrada, otpremnina, mito? Kakva god mu je bila svrha, spoznaja koja je uz to došla bila je težak teret za onako mlada pleća.

Ashlingin otac, Edward, zadao joj je udarac, i to s nespretnom i neugodnom nježnošću. Očito je bio uvježbao riječi, obložio ih medom, ali one su ipak rezale kao nož. Ona je *posebna*. Ona je *odabrana*. Ona je... posvojena. Posvojena! Riječ je zazvonila, trepereći u zraku između njih. Zapamtila je snažan šum u ušima i očev glas, poput jeke, kao da je dolazio iz daljine. Ashling su bili posvojili on i njegova prva žena, Margery, prije njezine nagle bolesti i prerane smrti. Poslije dvije godine, uvjeren da je maloj Ashling potrebna majka, oženio se Coppelijom. Činilo se da je time bio pomalo zbunjen i nesretan, kao da nije mogao posve dokučiti kako se to zapravo dogodilo. Bili su se

dogovorili da činjenice o njezinu posvojenju ostanu tajnom dok ne bude dovoljno stara da shvati.

Je li Coppelia uprizorila cijelo rođendansko otkrivenje? Ashling se sada i nehotice začudila zahvaljujući pogledu unatrag. Coppelia je uvijek bila muško u tom odnosu. Sigurno su bili nevjerojatan par. Njezin poočim je bio miran knjiški čovjek, povučen, srdačan i ostario prije vremena, Coppelia, njegova suprotnost, društveni i egzotični leptir.

Ashling odjenu smaragdnošvileni kombine Agent Provocateur, uživajući dok joj je raskošni materijal milovao kožu. Navuče odgovarajuće gaćice i odmaknu se da vidi svoj odraz u zrcalima koja su prekrivala cijeli zid. Seksi, nedvojbeno seksi! Poprska se parfemom *Eau d'Hadrien* i nemilosrdno odgurnu u stranu sve stare uspomene i buduće strahove. Prošlost je prošlost. Njezin otac, drag čovjek, mrtav je i sad je više nego vjerojatno da će se, naročito poslije Honorijine male granate, ona i pomajka rastati, živeći svaka svojim životom. Mora naučiti živjeti sada i ovdje, a *sada* je bio krajnji čas da se nađe u zagrljaju Rossa Granvillea.

Ali kad se pojavila iz kupaonice, Ross je već spavao; prsni mu se koš pravilno dizao i spuštao, zrak je lagano šištao između njegovih usana. Osjećajući se pomalo smiješno, ona vidje svoju sliku u zrcalu na toaletnom stolu, bila je blijeda kao mramor u oskudnom smaragdnozelenom rublju. Sva se svukla, a nema kamo poći! Razočarana ugasi svjetlo, zavuče se u krevet i položi ruku preko Rossova struka.

Dok su joj se oči sklapale, nije bila svjesna da su njegove otvorene i slijepo uperene u suprotni zid.

Ujutro je Ross ustao i obukao se prije nego što se ona probudila. Trepćući snenim očima promatrala ga je kako brzo provlači češalj kroz kosu, uspravlja ovratnik košulje i rukama nanosi na lice malko kolonjske vode Bulgari.

»Ross?« reče pridignuvši se na lakat. »Kamo ideš?«

On se brzo okrenu, zatim zakorači k njoj i utisnu joj poljubac na usne.

»Oh, ti si budna. Žao mi je što sam te probudio, draga. I još mi je više žao što ti moram reći da ću te napustiti. Moram se vratiti u Tajland ranije nego što sam mislio. Malo prije su me zvali. Izgleda da je netko preuredio raspored i od mene se zapravo očekuje da upravljam letom u Australiju za četrdeset osam sati, ako možeš to povjerovati. Nesposobni kreteni!«

»Oh ne, Ross! Ne misliš ozbiljno. Sranje, tek smo stigli ovamo. A što je sa mnom, Ross? I s tvojom bakom? Sa svim pripremama o kojima je željela raspravljati. Bit će izvan sebe. *Ja sam izvan sebe.*«

Ross sjedne na rub kreveta, uzme je za ruku i poljubi joj dlan, oklijevajući. Njoj se od toga ledila kraljeznica.

»Ne više nego ja. Ali što mogu učiniti? Nalazim se između čekića i nakovnja. Nema načina da iznevjerim kompaniju. To mi je kruh, uostalom. Ti to znaš, draga. Bojim se da to ide uz posao.«

»Ali je u redu iznevjeriti mene?« Bojeći se da ne zaplače, Ashling se uzgrize za usnu.

»To nije pošteno! Nemam izbora, Ashling. Znaš da ne postoji mjesto gdje bih radije bio nego s tobom. Molim te, nemoj otežavati stvari više nego što je potrebno. Vratit ću se čim budem mogao, obećavam. Samo ću obaviti taj let i natjerati ih da promijene raspored. Samo hrabro! Ne ćeš imati vremena ni da me se zaželiš.«

Ashling se hrabro pokuša nasmiješiti. »No dobro, recimo da nemam izbora. Volim te, volim tvoj posao.«

Rossovo se lice razvedri. »To je moja djevojka. U svakom slučaju, moram se pakirati. Onda, želiš li ostati ovdje u Carrickrossu ili bi ti draže bili da se prebaciš natrag u Dublin?«

»Vozit ću se s tobom natrag.« Ashling je osjetila lupanje srca na pomisao da bi bila u Carrickrossu bez njege. »Ionako ima posla koji moram nadoknaditi u studiju.«

»Točno! Ti se obuci dok ja odem javiti lošu vijest baki, iako bi mi draže bilo zabosti iglu u oko!«

Ross izade trenutak poslije, izgledajući smiješno prestrašen.

I tako, malo više od dvanaest sati nakon dolaska, vrlo razočarana Ashling našla se na putu natrag prema Dublinu i *normalnom*

životu. Doista stvari uopće nisu ispale kako je očekivala. Nadala se da to nije loš predznak.

Ross je kraj nje bio potpuno miran, pjevušeci neku pjesmicu ispod glasa. Nije bila sigurna treba li se diviti tomu iskazivanju zrelosti ili žaliti zbog činjenice da on jednostavno nije bio zabrinut kao ona. Dok ju je ostavljao u gradu, uzrokujući uobičajenu gužvu na ulici, obuhvatio joj je lice rukama i čvrsto je poljubio.

»Upamti, vratit ću se prije nego što misliš.«

»Nadam se da je tako, Ross!« Nasmiješila mu se pomalo tužno, zatim mu se ovjesila o vratu. »Doista se nadam da je tako.«

Stajala je gledajući ga kako se uključuje u promet.

Ross je u autu žurno aktivirao mobitel.

»Hej, draga«, gugutao je grabeci aparat iza sebe. »Posjetio sam baku, kako sam ti rekao. Sad polazim, letim danas popodne. Bit ću s tobom prije nego što misliš.«